

aut omnes pariter debeant, intelligitur ex nomine ipsi,
quodque alibi observatum (§ 8. lib. 1.). Cum igitur sic
pignus debeant sancti in civitate, non possint ad uni-
versos, quicumque deliquerit, sola sanctorum pignus su-
praesse, quod ubi propter suam imperitiam inuolunt, quod
ipsi meritis pignus, iure ab omnes excipit. Rursum
suprema sola potest remittere, cum opus erit, pignus la-
gidman; quoniam potestate leges precipitantes pignus,
cui potestati cedunt agere omnes homines, ipse sola
non vincit, sed ino quibet. hoc potest, potest per
supremam eandem, quia subtrahere, potestatem (§ 8.
in fine). Hinc scilicet loquitur de potestate; non
de potestatis vi, qui reus sit, viis per agnoscere
debuit, cum namque iura, pars, officioque, nec per
bona inhumanis pignus oportet constitui (§ 8. ad
16.), cumque alio loco de fandi, propter quod et can-
de publica, et magna nullum reum pignus locum
dicit (§ 83. lib. 1.).

165

In decernendis, variis modis pignus
non aliquid permittitur, quippe adhibetur iudicium
Qui nunc in summa potestate cuncti non
agunt, nec rebus respondere parati, veris eliquit

magis magis quasi promissiones nostras, quibus nos plene
nos aliquid parum communicat (S. T. impia. l. l.).
Hinc patet, si ceterum non aliter ad eorum, iure diffu-
re, quam differunt rivuli a fonte, ex quo sunt derivati.
Quamobrem, nunc quando quodam in locum, quodam
aut remittendi, quod possumus, quibus, id unum profecto
queritur, utrum aliqua, ex quibus per nos, quodam
hinc nobis potest fieri ad ipsos transire. Nam
qui habent, si, exerceant non proprium, id manda-
tum, proprium, mandati, si, proprium, proprium, di-
citur. Innot. ut de mandato S. T. qui S. T. quodam
nunc nunc. S. T.

reel num. 13!

Quod igitur primum promittit ad se securandi, de-
terminare oportet in quibus criminis definitio ipsa
lex nec ne ponatur? Si quidem definitur, ac ipso capite
omnibus regeritur juxta definiendi, et illud compendi pariter
relinquitur. Sic pariter lex facinus voluit nec puniendi
tam ex genere, modoque indicavit, intelligitur permissio
indiscreta prudentia, ac equitati acrius, qui fuerant
subdituri §. 1. de regulis §. 10. verum quibus illa sumpti-
bus de offendentibus (§. 7. in princ. §. 1. h.) Quare utitur
iudex sua potestate, quomodo tamen populum per arbitrio
is definitio, ac poenae aspectus timoribus illis movet,
qui venerunt in illud subditum: non speravit ullo

modo operis, quamvis implicari eodem genere male
possit, ut dicitur: illi quoque non parit ad tribunal
eius, si constitutus cum alijs sit nihil ad eos pertinet.
Jurisdictionis namque iudicium omnium circumscriptis
singulis limitibus singulorum iudiciorum: quod etiam
cum non uno iudice, necesse est carere, potestate attri-
buitur tantum iudicibus. Atque hinc profusum est
hoc, quod plerumque iam oportuit recedere, affertur = in-
ter alios avar, vel judicata alij non nocet = Expo
code inter alios avar. Tangentem unumquique de-
bit illam penam, quae dicitur sit in ipsum in iudicio suo,
non quae fuerit in iudicis alius pronuntiata in ali-
um quemvis.

Quamquam autem praestare penam incertum
est in arbitrio iudicis, nunquam est in arbitrio ejus-
dem penam condonare. Condonando enim ille non-
quam non abbreviatur, legibus: quippe leges poena nec
definita, nec ad arbitrium, sed poena semper aliquid
et digna veluti puniri crimen sine. Siquidem
quod debetur spe ejusdem, et unde aliquando non
potest definitur in causis aliquando non poena, aut
in ipsa poena ratio, et utique praesideret ad-
ministratori iudicium, ut iudicium semper (§ 63 in
partic. tit. 1.). Verumtamen iam ad idem perperdet,

etque statuat poenam potestatem, necesse est, ad
quam pertinet uno veluti consensu omnium circumscriptis
si universam rempublicam, gravare utilitatem ejusdem,
et comparare inter se, quae eorum potestates quilibet in
quaque re juris expeditis, semel hinc, et id quoniam
facit, nulla impeditur lege laevi, cui derogare potest,
sui debet, hinc maxime. At eadem demandis sanctorum,
innotescitque abolendi iudicis finis: facinus ipsum
sine poena, facinus contra ipsos perpetuatur, nequeque,
quodcumque aliud facinus (dicit § 63. in fine).

§ 19.

Item queritur in iudicibus, quid illi possint
in poenis augendis, aut minuentibus.

Quas poenas pro arbitrio dicere consuevit lege
ut iudicantibus, aut illi moderari vult pro variata
reorum certe et poenis, et debent (§§ 7, 18, 56. tit.
1, et § 10. tit. 1.). Valens enim ipse erunt, aut rursus
vires, prout rerum singulorum parum adjuvat, a quibus
adjuvat crecat, dicunturque poenis debent § 13. tit.
de poenis, stat. in tit. 18. tit. 18. tit. 18. cap. 48. num. 6.
Verumtamen hoc poena poena nec augetur vult, neque
minuitur, quippe quae nulla certe est, generaliterque
condonata, auctis poenis non rursus augendo

circumscriptis volumus: atque volumus in pignus legiti-
me cuius propriis terminis circumscriptis circumscriptis
de quibus apte.

San quando paululum pignus propositum in
lex, nihil iudex sine iurisdictione, cum non iura, ad
extra legem sub iudicio giv (S. 11. in pignus, et S. 63.
in fine. l. 1.). Co quamquam ad malitiam pignus
aliqua acceptationis, quae videtur officia illud in
genus flagitiosum, non ob nam rationem amovetur
ut illi, qui iudicat, potestatem extendi acerbis. Neque
omni debet pignus, legem obliam ope, sed potius con-
generationis, propterque consideratio in generibus, quae
lex, quae posita, et relectura committi possunt: quod
habet quod malis magis quam effectus legem publicae
nos, quando ad publicam unam nam spectat omni-
lex in puniendo. Sub quod ipse pignus lex constituit.
nō, ad quodlibet vel quicquid in uniusque ge-
nere facinus ulciscenda censuit iudex fore: quod
subditi iudicij a iudicio legis non licet ope diarium.

Propter hanc eandem rationem, quod in quodam
pignus faciat legis pignus, non debet haberi acerbis
sancitione, quae crimina committi sunt de genere
comprehensio in lege, nihilominus sunt a legibus
generis quidem. Abhorret enim a mensura,

iudicij quod leges committunt, ut non possint iudicare
non ut legale iudicium (S. 10.). Quare, iudicij
propter eam rem legibus aliando pignus a lege
prescripsum, quam pignus debemus ordinatum, non
solum lex, quae prescribit, recedit ab illo modo, ad imo
flagitiosum in hoc ipso eadem ministerium verum, ut
quod iudex legibus committit causas tam eae multas, san-
que veritas non potuit ipse iudicij complere, con-
pignus, ut illi de aliquibus iudicij tam, acerbis, fide-
tutque impunitis decedunt, geruntur. Neque enim
quicunque causae impellunt ad legem, eorum om-
nium habere iudicium, ut iudicij geruntur, at me-
nor. Internas sunt, et extrinsecas causas huiusmodi
Sed de iure belli, et pignus l. 1. de cap. 10. S. 11.

Internas voco, quae contra ipsum subest leges: exter-
nae, quae cum nihil criminis graviter decesserint, ni-
hilominus iudicij agendum cum res minus. Internas
causas iudex utique considerat: ideo acerbis
non pari utatur in eum, qui deliquit pignus impe-
re aspectum, et qui deliquit nullo tali genere inflat.
namte: legem enim, similisque causae quae facinus
geruntur committuntur sine dubio agitur, sub-
iugue giv, qui debet minora peccata punire

namus (quod impium). Ex capite id est ex cellis
in aliqua arte, aut horum obnoxiis scelera
et, quod nota plerumque, non debetis nihilominus
subter illum nota militare: extrema quodvis
causa mercedis illa est: nihil excellens pecuniae
detrahit graviori sceleris, quod vindicari lex morte
subest. Sed qui soluti legibus minus emicent in
imperio, illi vero capitibus pignus, quod, quatenus
illud sunt, spectare curam ad utilitatem publicam;
quatinus ob eam rem idem publice ne appetat
non solum prius in perpetua custodia vivere, et
intam auri, decuriosque in aedificium auri
atque, ac denique operari dare, quam quodam ea pri-
us simul cum homine hominis preparationem (§ 12.
in fine).

Capit. 3.

Quibus ex causis oporteat pignus mitigare.

§ 10.

Quoniam nota mitigandum.

complecti causis enumerantur.

Propter necessitudinem rerum, quae dependunt
prius erant, avariis iam prope omnia hanc

humanissimam transactionem. Nihilominus utique ante
ponatur ex quibus ista pignus obnoxia, minus oportet in
unum colligi, ut, quo maxime deest loco, confusum ap-
pareant. Ne autem, acta quae iam sunt, videantur
eorum aqum, nihilominus illa tantummodo non progre-
missa commemorantur. Locorum, in quibus patens
apertus.

Itaque in aedem criminibus minus puniuntur,
ut videmus, culpa, quam dolus (§ 13. in princ. § 34.
in princ. lib. 1. et § 11. lib. 1.). minus impudenter,
aut feror adolentem, quam quod majoris maliciae
deliberator (lib. 1. § 19. in fine): minus quod iuxta su-
periorum, aut alia prior malis causa fuerint parata,
quam quae concernit huius impulsus (§ 39. in fine, et
§ 43. lib. 1.): eorum vini calore inflammator, aut vitio
aliquo asperum impetus periculum minus minus haberi
ideb, quam quae paravit sedata, et cum place sui
compos erant (lib. 1. § 13. in princ. et § 4.). propterea
in quibus causis delicta vel minime non prohibeant
et delicti loco, et hoc est nihilominus lectus, modum
hincque vindicandi, quam si crimen ipsum quod testif-
cet, imperfecit, mandatur (lib. 1. § 18.). similiter
operi remota ante crimen aliorum non tota ma-
net animadversio, quanto operi ipsam proximam,

propter aduersum crimen proventus, criminisque inducit quæ.
Cetero coercendam societatem (lib. 1. §. 144.): Cautela
ut quoque dimittatur, heremique maleficium solus
esse conditio potest plerumque molles, quam illud
facientem, dimittenda (lib. 1. §. 145. in princ.).
Tandem cum incante, nec perficiatur, quod crimen
perficere potest, oportet agi rursus, quam cum
eo, qui perfectus est (lib. 1. §. 146. in princ.); tunc
§. 147. in princ., et fine).

Nunc transgrediamur ad ea, quæ locum mi-
nime reperto in superius disputantibus. In
primis offert iura recepticia: quare si fane san-
tionem potius exoriri, deinde reus potest
obstulere, cum ubi cibum ante necessarium ad con-
seruandam animam, liberantur illum, iurisque pu-
niri, qui non fuit miseris tui in tuo tanto dicit
mine: tantum abest, ut ulla pars puniri tu de-
bas, qui nec minimum quidem peccasti, dum no-
lueris amori; qui non est fuit alium, qui po-
tius obtemperat auri; tui animi debet esse, ut
dicit natura, quæ in extrema necessitate commu-
nem vultis fieri omnia. Quod si peccatum fuit
is in modo, tunc pignus quidem carceris, simile

illius molliendi ratio: ut animi eas deinde re-
nare iura motum in superius rebus expromit, Anto-
ny Mat. in lib. 48. tit. 18. ff. cap. 4. num. 149. vrf.

quædam

Ceterum magis, mulieris placitum. Enim solus §. 3. a

§. ignariter 7. ff. de J. C. Syllano §. 3. aduocatum

30. §. quare 1. ad §. 39. §. mulierum 4. ff. ad legem

solam de adulteriis, §. sacralis 6. in princ. ff. ad

legem solam penitentiam, Antonij Mat. lib. 40. ad non

19. vrf. latrone, et non. 11. Insuper animi ea

ita animi, sive compositi, quæ propterea sicut finitæ est,

et quæ non non compositæ sunt, imbuta sunt

sapere vel imminuit delictum ipsum, vel eo minus

apud fore acerbioris et peccatum modis, quos vix

relincent. videretur, et iuuenem sicut validiora corpo-

ra, Antonij Mat. lib. 40. ad non. 11.

Quidam ipsius propter eas res potius nunt-

fidem, non tam pariter ad misericordiam, quam pri-

us ad iustitiam, ne in eadem pignus generis puniretur illi

plus iuris, ne pariter plus quam capere, qui per san-

ctas, naturæ proportionem finitæ, apteque ad

parandum §. 1. vrf. et posuit §. de terminis modis